

A Pécsi Ítéltábla a Kaposvári 10. számú Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe., ügyintéző dr. Dobos Pál ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Keller András ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása, sérelemdíj és kártérítés megfizetése iránt indított perében - amelybe az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott a dr. Hadházi Éva ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperesi beavatkozó** (alperesi beavatkozó címe) - a Kaposvári Törvényszék 2017. július 24. napján kelt, 21.P.20.950/2015/73. számú ítélete ellen az alperes részéről 74. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben az alábbiak szerint változtatja meg:

Az alperest terhelő marasztalás összegét 8.141.262.- forintról 1.129.622.- (egymillió-százhuszonkilencezer-hatszázhuszonkettő) forintra és ennek 2014. augusztus 9. napjától számított késedelmi kamatára, míg az alperes által az állam javára - a Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására - fizetendő állam által előlegezett költség összegét 250.000.- forintról 46.000.- (negyvenhatezer) forintra leszállítja.

A keresetet ezt meghaladóan tekinti elutasítottnak.

Mellőzi az alperes és a beavatkozó perköltségben és az alperes illetékfizetésben való marasztalását és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 300.000.-(háromszázezer) forint elsőfokú és 50.000.-(ötvenezer) forint másodfokú perköltséget, az alperesi beavatkozónak 25.000.-(huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 326.235 (háromszázhuszonhatezer-kettőszázharmincöt) forint elsőfokú és 259.800.-(kettőszázötvenkilencezer-nyolcszáz) forint másodfokú feljegyzett eljárási illetéket, továbbá - a Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására - 171.464.- (egyszázhetvenegyezer-négyszázhatvannégy) forint állam által előlegezett költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes diplomás ápolóként állt az alperes alkalmazásában. 2014. május 7. napján a felperes az alperesi intézményben mammográfiás vizsgálatra jelentkezett észlelt panasza miatt. A képalkotó vizsgálatot elvégezték, az emlők fizikai vizsgálatára nem került sor. A mammogramokat a szakmai protokolltól eltérően egy orvos értékelte, és tévesen azt állapította meg, hogy „körülírt kóros lágyrészárnyék vagy malignitásra utaló jel nem

látható". A felperes panaszai - hőemelkedés, hónaljári duzzanat, állandósult emlőfájdalom - nem szűntek, ezért 2014. július elején felkereste N.Á. szakorvost, aki a negatív mammográfiás lelet birtokában fizikai vizsgálatot végzett, és ultrahang vizsgálatot rendelt el, melyek alapján emlőtályog diagnózist állapított meg és műtétet javasolt, amelyre 2014. július 4-én került sor. A műtétet végző orvos gennyürülést nem tapasztalt, ezért a szakma szabályainak megfelelően az észlelt elváltozást eltávolította, és kórszövettani vizsgálatra küldte. A kórszövettani vizsgálat az emlő rosszindulatú daganatos megbetegedését igazolta ezért a felperest onkológiai gondozásba vették. Az onkológiai team mastectomiát és baloldali hónaljári nyirokcsomó eltávolítást javasolt. 2014. augusztus 8-án az operáló orvos blokk-disszekciót (level I-II.), és a felperessel előzetesen megbeszélve mastectomia helyett mastectomia subcutaneát végzett, a későbbi sikeres emlő helyreállító műtét reményében. A szövettani feldolgozás az axszillaris blokkdisszekátumban kettő áttétes nyirokcsomót írt le, és megállapította, hogy a műtét során daganatos rész maradt vissza, ezért 2015. január 16-án a baloldali emlő teljes állománya eltávolításra került. Ezt követően a felperes komplex kemo- és sugárterápia, valamint hormonkezelésben részesült.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2014. május 7-ei mammográfiás felvétel értékelése diagnosztikai tévedés, helyes értékelés esetén emlőtályog műtét elvégzésére nem került volna sor. A szükséges adekvát kezelés megkezdése a diagnosztikus tévedés miatt két hónap késedelmet szenvedett, további késedelmet okozott és újabb műtétet indikált a második műtétkor az Onkoteam javaslatától eltérően elvégzett beavatkozás. Ezzel a felperes ismét nagy kockázatú műtétnak lett kitéve, a téves diagnosztika következménye, hogy a felperes nem részesülhetett neoadjuváns kemoterápiában, amely a felperes túlélési esélyeit rontja.

A felperesnél időszakosan végzett kontrollvizsgálat daganatkiújulást nem igazolt. Felperes jelenlegi egészségkárosodása 60-80%. A bal felső végtag nyirokzavara a rosszindulatú emlődaganat adekvát műtéti megoldása körébe tartozó maradvány állapot. A felperes élete alapvetően megváltozott, korábbi munkakörét ellátni nem tudja, szabadidős tevékenységét (kerékpározás, gyalogtúra) sem tudja folytatni.

A felperes 2014. július 3. napjától 2015. június 2. napjáig táppénzes állományban volt, erre az időszakra az összes keresetvesztése 628.089.- forint. A műtéteket követően napi 4 órában kb.5-5 hétig gondozásra szorult.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette az egészséghez és testi épséghez fűződő személyiségi jogát a téves diagnózis felállításával, amely miatt ellátása késedelmet szenvedett, nem részesülhetett neoadjuváns kemoterápiában, ami a betegsége lefolyására is kihatással lehet, és további két műtétet kellett felvállalnia. Kérte továbbá 10.000.000,- forint sérelemdíj, valamint 2.004.190,- forint vagyoni kár és kamataik megfizetésére kötelezni az alperest.

Az alperes és az alperesi beavatkozó a kereset elutasítását kérte jogalap hiányában.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes 2014. május 7. napján a téves diagnózis megállapításával, valamint azzal, hogy 2014. augusztus 8. napján mastectomia helyett mastectomia subcutaneát végzett megsértette a felperesnek az élethez, a testi épséghez és az egészséghez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest 6.000.000,- forint sérelemdíj és 2.141.262,- forint vagyoni kártérítés megfizetésére, mely jövedelempótló járadék, gyógyszer, utazási többletköltség, kísérő költség, gondozási költség, háztartási többletköltség, valamint ruha, fodrász, kozmetika, telefon, többlet víz, gáz, áramfogyasztási díj, notebook vásárlás költsége, postaköltség, uszodai költség, nyirokmasszázs készülék, gumikesztyű és fásli költségeiből tevődik össze.

Kötelezte továbbá 2017. augusztus 1. napjától havi 808,- forint gyógyszerköltség, havi 1.148,- forint utazási költség, havi 4.800,- forint kisegítő költség, havi 6.600,- forint uszodaköltség és havi 3.000,- forint fodrász és kozmetikai költség, összesen havi 16.356,- forint költségpótló járadék megfizetésére, melynek összegét 2018. január 1. napjától további ruha és kiegészítőkkel kapcsolatos havi 1.113,- forint költségpótló járadékkal emelte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegeléséből a Ptk.6:142.§-a valamint az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) 13.§-a, 77. § (3) bekezdése és 134.§-a alapján azt állapította meg, hogy a felperes sikerrel bizonyította, hogy az alperes a szerződés megszegésével neki kárt okozott, és megsértette a személyiségi jogát. Rögzítette, hogy a téves diagnózis önmagában általában felelősséget nem alapol meg, de a jelen esetben a radiológiai szakmai kollégium szakmai protokolljától eltérően a felperes mammográfiás felvételét nem két filmleolvasásban jártas radiológus szakorvos egymástól függetlenül értékelte, hanem igazolhatóan egy orvos véleményezte. E magatartás az Eütv. 77.§ (3) bekezdésében írt elvárható gondosságnak nem felel meg, emiatt a tényleges kórisme két hónapos késedelemmel került felállításra, és az adekvát kezelés is késedelmet szenvedett, a felperes neoadjuváns kezelésben nem részesülhetett, két további nagy kockázatú felesleges műtétet végeztek rajta. Mindezek a felperes gyógyulási esélyére, életkilátására kihatással lehetnek. Megállapította, hogy az alperes a felelőssége alól kimenteni nem tudta magát, magatartása sérti a felperes személyiségi jogát, és ezért a Ptk.2:52.§ (1) bekezdése alapján sérelemdíj illeti meg, melyet 6.000.000,- forintban határozott meg. Figyelemmel volt arra, hogy utólagosan azt megállapítani, hogy a leletezés időpontjában a multiplex emlőtumor az axilláris nyirokcsomóra adott-e metasztázist, nem lehet, vélelmezhetően e metasztázis már akkor is fennállt. A nyirokkeringési zavar a nyirokrendszeren mint szerven végzett műtéttel áll összefüggésben, nem az alperesi mulasztással.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a gyógyulási esély és életkilátás csökkenése olyan következmény, amely miatt az alperes a Ptk.6:540.§ (1) bekezdése alapján a vagyoni károkért is helytállni köteles. A felperes által igényelt jövedelempótló, illetve költségpótló járadékok mindegyikét - a feljavító ételmezés, speciális étrend, ital többletköltségén kívül - az igazságügyi szakértői vélemény alapján alaposnak találta, és a felperes által megjelölt összegben marasztalta az alperest. A felperesnek a házasság felbontásával kapcsolatos eljárásban felmerült ügyvédi költség megtérítése iránti igényét alaptalannak találta, mert az nem az alperes magatartásával összefüggésben keletkezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a kereset 500.000,- forint összegű sérelemdíját meghaladó részének teljes elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását. Fellebbezését arra alapította, hogy az igazságügyi orvos szakértő szerint az alperes diagnosztikai tévedése nincs ok-okozati összefüggésben a felperes végállapotával. A daganat felismerése időpontjától függetlenül az alperes által ténylegesen bevezetésre került terápia lett volna az egyetlen megválasztható kezelés, a legoptimálisabb esetben sem volt esély a mellmegtartó műtét elvégzésére, és a nyirokcsomólánc műtétjének elkerülésére. A nyirokkeringési zavar a műtét kockázata körébe tartozik, az alperesi késedelem tehát a felperes össz-egészségkárosodásának mértékét nem befolyásolja. Az alperesi diagnosztikai hiba azt idézte elő, hogy a felperes eggyel több műtéten esett át a szükségesnél, más sérelem, kár nem érte, ennek reparációjára 500.000,- forint alkalmas. A vagyoni kár követelés teljes egészében megalapozatlan, ugyanis a diagnosztikai hiba és a radikatív beavatkozás késedelme hiányában is a felperest ugyanakkora többletkiadások terhelték volna, mint jelen állapotában, hiszen élethelyzete mindenképp megváltozott volna. A személyes illetékmentességére tekintettel kérte az eljárási illeték fizetésre kötelezés mellőzését.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a szakértők véleménye szerint a felperes nem ugyanolyan kezelésben részesült volna abban az esetben, ha a 2014. májusi diagnosztikai tévedés nem következik be. Utalt arra is, hogy a téves diagnózis következtében a felperest nem tájékoztathatták megfelelően és teljes körűen, így nem volt lehetősége ennek ismeretében döntést hozni arról, hogy neoadjuváns kezelést vagy műtéti beavatkozást alkalmazzanak. Álláspontja szerint az időben felállított helyes diagnózis és megfelelő terápia - többek között a neoadjuváns kezelés - esetén a mellmegtartó műtét esélye nagyobb lett volna, nem lett volna szükség három műtetre, és a felperes túlélési esélyei is jelentősen jobbak lennének.

Az alperesi beavatkozó az alperes fellebbezésében foglaltak teljesítését kérte.

A fellebbezés nagyobb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság - a fellebbezéssel érintett részében - az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésekkel és az érdemi döntéssel azonban csak részben ért egyet a másodfokú bíróság.

A fellebbezés a személyiségi jog megsértésével kapcsolatos ítéleti rendelkezéseket nem érintette, így azt a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján nem bírálhatta felül, arra tekintettel sem, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 215. §-át megsértve a kereseti kérelmen túlterjeszkedve a felperes élethez való személyiségi jogának megsértését is megállapította, holott erre vonatkozó keresetet a felperes nem terjesztett elő. A másodfokú bíróság kizárólag a sérelemdíj összegét és a vagyoni kárigénnyel kapcsolatos érdemi döntést vizsgálhatta.

Helyes az elsőfokú bíróságnak az a ténymegállapítása, hogy a felperes 2014. május 7-i mammográfiás felvételének téves értékelése, a malignus elváltozás fel nem ismerése diagnosztikai tévedés. E tényből helyesen vonta le azt a jogi következtetést, hogy alperes e magatartása nem felel meg az Eütv. 77. § (3) bekezdésében előírt elvárható gondosságnak, hiszen az az eljárás, hogy csak egy radiológus szakorvos leletezte a felperesi felvételt nem csak az elvárható gondosságot sérti, de szakmai szabályszegésnek is minősül, mert a szakmai protokoll szerint két filmleolvasásban jártas radiológus szakorvos szükséges egy adott mammográfiai felvétel értékeléséhez.

Az elsőfokú bíróság ítéletében nem állapította meg, hogy a felperes jelenlegi végállapota (melleltávolítás, nyirokkeringési zavar alapján 60-80% egészségkárosodás) az alperes e felróható magatartásával áll okozati összefüggésben, vagy emiatt a felperes betegsége kiújult, az érdemi döntése azonban csak ilyen tényállás mellett lenne megalapozott.

A felperes jelenlegi egészségi állapota mint végeredmény nem az alperes téves diagnózisának, hanem a felperes sorsszerű megbetegedésének következménye. A igazságügyi orvos szakértők egyértelműen úgy foglaltak állást, hogy a teljes kórisme alapján a felperesnél mindenképp melleltávolító műtétet kellett végezni (21.P.20.950/2015/71. sz. jkv.5. oldal alulról 2. bek.), illetve a műtét során a blokkdisszekció, azaz a hónalji nyirokcsomó eltávolítása is elengedhetetlen volt (21.P.20.950/2015/71. sz. jkv.8. oldal 1. bek.), melynek szövödménye a nyirokkeringési zavar. Nem alkalmas a felperes ismeretlen, nagy gyakoralattal rendelkező sebész véleményére való hivatkozása e szakértői vélemények aggályossá tételére. A felperes össz-egészségkárosodása, a bal felső végtag nyirokzavara tehát a sorsszerű megbetegedése, a rosszindulatú emlődaganat adekvát műtéti

megoldása körébe tartozó maradványállapot, ami nem az alperes felróható magatartásával áll okozati összefüggésben.

Ebből következően az elsőfokú bíróság alperes felelősségét megállapító döntése csak az alperes diagnosztikai tévedésével okozati összefüggésben bekövetkezett felperesi sérelemmel és károsodással kapcsolatban helyes. Az alperes diagnosztikai tévedése miatt a helyes kórisme két hónap késedelemmel került felállításra, a felperes nem részesülhetett neoadjuváns kezelésben, s nem lett volna szükség a tályog eltávolítása érdekében végzett műtetre sem.

Mindezekre tekintettel egyetért a másodfokú bíróság az alperesnek azzal a fellebbezési érvelésével, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összege eltúlzott, a felperes a Ptk. 2:52.§ (1) bekezdése alapján csak olyan összegű sérelemdíjra jogosult, amely azoknak a sérelmeknek a kompenzálásához szükséges, amelyek a felperest az alperes diagnosztikai tévedése miatt érték.

A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatására - tekintettel egy összegben határozza meg. A Ptk. a bíróságok számára a sérelemdíj megítéléséhez, annakösszege meghatározásához - a korábbi gyakorlatnak megfelelően - az eset összes körülményeinek mérlegelését írja elő, így többek között vizsgálni kell a sértettet ért hátrányt és annak mértékét.

A felperest megillető sérelemdíj összegét tehát a fent kifejtettekre tekintettel a következő körülmények értékelése alapján kell megállapítani:

Az alperes diagnosztikai tévedése miatt a felperesnél 2 hónap késedelemmel került felállításra a tényleges kórisme, nem részesülhetett neoadjuváns kezelésben, továbbá emiatt 2014. júliusában egy szükségtelen műtétet végeztek el, ami természetesen a felperes számára testi és lelki megrázkódtatást jelentett. Figyelembe veendő az is, hogy daganatkiújulást nem állapítottak meg.

A második, 2014. augusztusi műtét elvégzése a sérelemdíj összegénél - bár az elsőfokú bíróság fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett személyiségi jogsértésre vonatkozó megállapításait a másodfokú bíróság nem változtathatja meg - nem értékelhető az alperes terhére, mert a felperes személyes előadása szerint (21.P.20.950/2015/7.sz.jkv. 9.oldal) a vele történt megbeszélés alapján került sor az Onkoteam javaslatától eltérően subcutan-masztektómiára. A felperes az orvos tájékoztatásából és az egészségügyi végzettségéből adódóan teljes mértékben tisztában volt a két beavatkozás különbözőségével. Személyes előadása szerint tudatában volt annak, amennyiben a műtét utáni szövettani lelet szükségessé teszi, akkor egy újabb - teljes melleltávolító - műtétet kell végezni, s emiatt nem is kívánt igényt érvényesíteni. A felperes a perben mindvégig hivatkozott arra, hogy kezelése lefolytatásának menetében önrendelkezési jogával az Eütv.15. §-ának megfelelően élni kívánt. Éppen e jogával élve állapodott meg a műtétet végző orvossal az Onkoteam javaslatától való eltérésben, s került elvégzésre az adott műtét. A felperes pontos ismeretekkel rendelkezett arról, hogy a daganat elhelyezkedése miatt a műtétet megelőzően nem lehetett biztos döntést hozni a beavatkozás mértékéről, s a kedvezőbb jövőbeli kilátások reményében maga vállalta az esetleges újabb műtét kockázatát. A felperes tehát minden olyan információ birtokában volt, amiről az orvosnak ismeretei voltak és lehettek. Nem helytálló ezért az elsőfokú bíróságnak a felperes személyes előadásával ellentétes megállapítása. Arra pedig a felperes nem hivatkozott, hogy az alperes valamilyen vizsgálat elvégzését elmulasztotta volna, ilyen adat a perben nem merült fel. Alaptalan ezért a tájékoztatás hiányosságára való hivatkozása, hiszen csak az állapota által lehetővé tett ismeretekkel rendelkezhetett az alperes alkalmazottja is, amelyekről a tájékoztatást a felperes megkapta.

Azt a körülményt azonban értékelni kell, hogy a felperes a téves diagnózis miatt nem részesülhetett neoadjuvans kezelésben, ezért abban a tudatban várja az 5 éves végleges gyógyulási idő elteltét, hogy e tény - az orvos szakértői vélemény szerint - a kiújulás veszélyét fokozza, illetve bizonyos mértékig rontja a túlélési esélyeit. A folyamatos kontroll vizsgálatok az 5 év eléréséig maguk is köztudottan nagy lelki terhet jelentenek a beteg számára, amit fokoz a felperesnél ez a körülmény, növeli az őt ért hátrányt. Mindezen felperest ért sérelemmel arányos kompenzációként az alperes által a fellebbezésében megjelölt 500.000 forint nem megfelelő. A felperest ért - fent részletezett - nem vagyoni sérelmek ellensúlyozására 1.000.000 forint sérelemdíj alkalmas. Ezt meghaladóan a felperes sérelemdíj iránti igénye jelenleg megalapozatlan. Amennyiben a felperest ezt meghaladó sérelem éri a jövőben az újabb igényt keletkeztethet számára.

A másodfokú bíróság a fent már kifejtettek folytán - okozati összefüggés mint kártérítési elem hiánya miatt - nem ért egyet az elsőfokú bíróságnak a felperes vagyoni kártérítési igényével kapcsolatos döntésének nagyobb részével sem.

Mellőzi e körben az elsőfokú bíróságnak a szerződésszegéssel okozott károk megtérítésére vonatkozó szabályokra utaló jogi indokolását. Kétségtelenül szerződéses viszony állt fenn a peres felek között, azonban az Eütv. 244.§ (2) bekezdése szerint az egészségügyi szolgáltatásokkal összefüggésben keletkezett kárigényekre a Ptk.-nak a szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre vonatkozó szabályait kell megfelelően alkalmazni. Az alperes tehát a Ptk. 6:540.§-a alapján a 6:519.§ és 6:522. § szerint köteles helytállni a magatartásával okozati összefüggésben bekövetkezett károkért.

Az irányadó tényállás szerint felperes jelenlegi egészségi állapota sorsszerű megbetegedésének, illetve betegsége adekvát kezelésének következménye. A keresetben megjelölt vagyoni többletkiadások - az első műtéttel kapcsolatos jövedelemveszteség, és az e miatti, napi 4 órai gondozásának költsége kivételével - az alperes felróható magatartásától függetlenül felmerült kiadások, azok a sorsszerű megbetegedés miatt váltak szükségessé. Az alperes kizárólag a diagnosztikai tévedéssel okozati összefüggésben felmerült felperesi fenti kétféle jogcímen a következő, 2014. augusztus 8-i műtéti felmerült vagyoni károsodás (többletkiadás és jövedelemveszteség) megtérítésére köteles. Ezek összegét a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított összjövedelem-veszteség, azaz 628.089 forint alapulvételeivel állapította meg 70.422 forintban, az ápolás költségét napi 4 óra, 400 forint/óra díjjal számolva 59.200 forintban. Az alperes összesen 129.622 forint vagyoni kártérítés megfizetésére köteles 2014. augusztus 9. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre eső késedelmi kamattal az elsőfokú bíróság által helyesen megjelölt jogszabályok alapján. Ezt meghaladóan a felperes vagyoni igénye alaptalan.

A másodfokú bíróság a fenti indokokra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján fellebbezett részében részben megváltoztatta és az alperest terhelő marasztalás összegét 1.129.622 forintra és annak késedelmi kamatára leszállította és az ezt meghaladó keresetet elutasítottak tekinti.

A másodfokú bíróság döntésével a felperes az elsőfokú eljárásban csupán 10 %-ban lett pernyertes, ezért mellőzte az alperes és alperesi beavatkozó perköltség, illetve az alperes személyes illetékmentességére is tekintettel a feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezését, és az alperes által fizetendő, állam által előlegezett szakértői díj összegét 46.000 forintra leszállította.

A nagyobb részben pervesztes felperest kötelezte a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján, figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdésére, hogy fizessen meg az alperesnek

összesen bruttó 300.000 forint elsőfokú ügyvédi munkadíjat. A másodfokú bíróság ezen felül kötelezte a felperest az 50 %-os költség-, és illetékmentességére figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján 326.235 forint első-, és 259.802 forint másodfokú eljárási illeték és 171.464 forint állam által előlegezett szakértői díj megfizetésére.

Az alperes fellebbezése nagyjából sikeres volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 50.000 forint másodfokú perköltséget (32/2003.(VIII.22.) IM.r. 2.§(2) és (5) bek.). Az alperesi beavatkozó az elsőfokú eljárás során tevékenységet nem fejtett ki, a másodfokú eljárásban a tárgyaláson megjelent, ezért a felperes a Pp. 83.§ (1) bekezdésére is figyelemmel köteles 25.000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján.

Pécs, 2018. január 8.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. bíró